

896

El bec

(ALDC, VI, 1450. El bec)

El mot genú i de més amplitud geogràfica és *bec* (cf. fr. *bec*, oc. *bèc*, it. *becco*), que prové del cèltic BECCUS, com el sard *bikku*, que va influir en l'alg. *bic* 85, adaptat al cat.; en l'àrea ribagorçana ha donat la var. *bieco* 89, 90, per diftongació de la E breu; el mot cèltic va substituir el mot llat. ROSTRUM. El der. *bequetjar* és a l'origen del deverbial *bequetja* 83 (absent del DECat).

Pico, catalanitzat en *pic* (der. dim. *piquet* 166), és un manlleu al cast. probablement murcianomanxec, on té per base el der. de BECCUS, *bico*, que, encreuat amb *picar*, mot expressiu ('colpejar amb un objecte punxent' → 'bequejar'), va

desembocar en *pico*. La var. *pic* podia haver estat afavorida pel matis semàntic de 'punta' que té aquest mot en qualitat de mot genú (veg. PALDC, III, mapa 445).

Bec devia ser el mot general a l'edat mitjana, com ho demostra la doc. antiga d'àrea val. (*Procés de les olives*, s. xv; Ros, 1764), la presència del mot en una isoglossa compacta del val. sept. i a la loc. 182, la convivència de *bec/pico* en diverses poblacions meridionals (152, 154, 178) i el caràcter cronològicament tardà de *pico* en val.

Bec és l'únic mot normatiu des del DOrt, 1917.

